A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2024. szeptember 26.*

„Fellebbezés – Intézményi jog – Az Európai Parlament tagjai – A megválasztott képviselők nevének a tagállamok általi hivatalos közlése – A Parlament hatáskörei – A mentelmi jog fenntartására irányuló kérelem – Megsemmisítés iránti keresettel nem megtámadható jogi aktusok”

A C-600/22. P. sz. ügyben,

Carles Puigdemont i Casamajó (lakóhelye: Waterloo [Belgium]),

Antoni Comín i Oliveres (lakóhelye: Waterloo)

(képviselik őket: P. Bekaert, S. Bekaert advocaten és G. Boye abogado)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. szeptember 16-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviselik: N. Görlitz, Lukácsi T. és J.-C. Puffer, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Spanyol Királyság** (képviseli: A. Gavela Llopis, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök, O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot (előadó), S. Rodin és L. S. Rossi bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2024. április 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel Carles Puidgemont i Casamajó és Antoni Comín i Oliveres az Európai Unió Törvényszéke 2022. július 6-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament ítélet (T-388/19, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:421) hatályon kívül helyezését kérik, amely ítéletben a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította azon keresetüket, amely az Európai Parlament elnöke 2019. május 29-i azon utasításának, amely megtagadta tőlük az újonnan megválasztott európai parlamenti képviselők számára biztosított fogadási és segítségnyújtási szolgáltatást és az ideiglenes akkreditációt (a továbbiakban: 2019. május 29-i utasítás), valamint a 2019. június 27-i levélben szereplő, az európai parlamenti képviselői jogállás számukra való elismerésének ezen intézmény elnöke általi megtagadásának (a továbbiakban: 2019. június 27-i levél) (a továbbiakban együtt: vitatott jogi aktusok) megsemmisítésére irányult.

Jogi háttér

A választási okmány

2 Az 1976. szeptember 20-i 76/787/ESZAK, EGK, Euratom tanácsi határozathoz (HL 1976. L 278., 1. o.) csatolt, a 2002. június 25-i és 2002. szeptember 23-i 2002/772/EK, Euratom tanácsi határozattal (HL 2002. L 283., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 137. o.; helyesbítés: HL 2009. L 126., 23. o.) módosított, az Európai Parlament képviselőinek közvetlen és általános választójog alapján történő választásáról szóló okmány (HL 1976. L 278., 5. o.; a továbbiakban: választási okmány) 5. cikke kimondja:

„(1) Az az ötéves időszak, amelyre a[…] Parlament tagjait megválasztják, a megválasztást követő első ülésszak megnyitásával veszi kezdetét.

[…]

(2) Az egyes […] parlamenti tagok megbízatása az (1) bekezdésben említett időponttal egy időben kezdődik, illetve fejeződik be.”

3 A választási okmány 8. cikke kimondja:

„Ezen okmány rendelkezéseire is figyelemmel, a választási eljárásra az egyes tagállamok saját nemzeti rendelkezései az irányadók.

Ezek a nemzeti rendelkezések, amelyek adott esetben figyelembe vehetik a tagállam sajátos körülményeit, a választási rendszer alapvetően arányos voltát [helyesen: arányos voltát alapvetően] nem változtathatják meg.”

4 Ezen okmány 12. cikke értelmében:

„A[…] Parlament tagjainak mandátumát a[…] Parlament igazolja. Ennek során a[…] Parlament tudomásul veszi a tagállamok által hivatalosan kinyilvánított választási eredményeket, és dönt az ezen okmány rendelkezései alapján felmerülő minden vitás esetben, kivéve azokat, amelyek az ezen okmányban említett nemzeti szabályokból erednek.”

5 Az említett okmány 13. cikkének szövege a következő:

„(1) A[…] parlamenti tagok helye megüresedik, amikor a[…] Parlament tagjának megbízatása lemondás, elhalálozás, vagy a mandátum visszavonása miatt megszűnik.

(2) Ezen okmány egyéb rendelkezéseire is figyelemmel, az egyes tagállamok megfelelő eljárásokat állapítanak meg az [5]. cikkben említett ötéves megbízatási időszak alatt megüresedő képviselői helyeknek a megbízatási időszak fennmaradó idejére történő betöltésére vonatkozóan.

(3) Amennyiben valamely tagállam joga kifejezetten rendelkezik a[…] parlamenti tagok mandátumának visszavonásáról, a megbízatás megszűnésére az ezekben a jogszabályokban meghatározottak szerint kerül sor. Az illetékes nemzeti hatóságok erről tájékoztatják a[…] Parlamentet.”

Az eljárási szabályzat

6 A Parlament kilencedik (2019–2024) ciklusa alatt alkalmazandó eljárási szabályzata (a továbbiakban: eljárási szabályzat) „A mandátumvizsgálat” című 3. cikkének szövege a következő:

„(1) A[…] parlamenti választások után [a Parlament elnöke] felkéri a tagállamok illetékes hatóságait, hogy késedelem nélkül értesítsék a Parlamentet a megválasztott képviselők nevéről annak érdekében, hogy a választásokat követő első ülés megnyitásától kezdve valamennyi képviselő elfoglalhassa helyét a Parlamentben.

[A Parlament elnöke] egyúttal felhívja e hatóságok figyelmét [a választási] okmány vonatkozó rendelkezéseire, és felkéri őket, hogy tegyék meg a megfelelő intézkedéseket a[…] parlamenti képviselői megbízatással való bármilyen összeférhetetlenség elkerülése érdekében.

(2) Minden képviselő, akinek a megválasztásáról értesítették a Parlamentet, parlamenti helyének elfoglalását megelőzően írásbeli nyilatkozatot tesz arról, hogy [a választási okmány] 7. cikkének (1) vagy (2) bekezdése értelmében nincs más olyan tisztsége, amely összeférhetetlen a[…] parlamenti képviselői megbízatással. A parlamenti választások után ezt a nyilatkozatot – amennyiben lehetséges – a Parlament választásokat követő első ülését megelőzően legkésőbb hat nappal meg kell tenni. A képviselői mandátum vizsgálatának befejezéséig, illetve bármely vitás ügyben történő határozat meghozataláig, és feltéve, hogy a képviselő előzőleg aláírta az említett írásbeli nyilatkozatot, a képviselő elfoglalhatja helyét a Parlamentben és szerveiben, és minden ehhez kapcsolódó jog megilleti.

Ha a nyilvánosság számára rendelkezésre álló forrásokból igazolható tények alapján megállapításra kerül, hogy a képviselő a[…] parlamenti képviselői megbízatással [a választási okmány] 7. cikkének (1) vagy (2) bekezdése értelmében összeférhetetlen tisztséggel rendelkezik, a Parlament – az elnöke által nyújtott tájékoztatás alapján – megállapítja a képviselői hely megüresedését.

(3) Az illetékes bizottság jelentése alapján a Parlament haladéktalanul megvizsgálja a mandátumokat és határoz az újonnan megválasztott képviselők mandátumának érvényességéről, valamint [a választási okmány] rendelkezéseinek értelmében minden más, a Parlament hatáskörébe utalt vitáról, kivéve azokat, amelyek az említett okmány értelmében az abban említett nemzeti szabályok kizárólagos hatálya alá tartoznak.

A bizottság jelentése a tagállamoknak a választások teljes eredményét tartalmazó hivatalos értesítésén alapul, amely tartalmazza a megválasztott jelöltek és a lehetséges helyettesek neveit a szavazási eredmények szerinti rangsorban.

A képviselői mandátum kizárólag abban az esetben nyilvánítható érvényesnek, ha az e cikk, valamint az ezen eljárási szabályzat I. melléklete szerint szükséges írásbeli nyilatkozatokat megtették.

[…]”

7 Ezen eljárási szabályzat „Kiváltságok és mentességek” című 5. cikke szerint:

„[…]

(2) A kiváltságokra és a mentességekre vonatkozó hatáskörének gyakorlása során a Parlament fellép annak érdekében, hogy demokratikus jogalkotó gyűlésként megőrizze integritását és biztosítsa képviselői függetlenségét feladataik ellátása során. A parlamenti mentelmi jog nem a képviselők személyes kiváltsága, hanem a teljes Parlament és az egyes képviselők függetlenségének biztosítéka.

[…]”

8 Az említett eljárási szabályzatnak „A kiváltságok és a mentelmi jog fenntartása” című 7. cikke előírja:

„(1) Azokban az esetekben, amikor a tagállami hatóságok feltehetőleg megsértették vagy meg fogják sérteni egy képviselő vagy volt képviselő kiváltságait és mentességeit, határozat meghozatala iránti kérelem nyújtható be a Parlamenthez a 9. cikk (1) bekezdésének megfelelően, arra vonatkozóan, hogy ezen kiváltságokat és mentességeket megsértették-e vagy valószínű-e, hogy meg fogják sérteni.

(2) A kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelem elsősorban akkor nyújtható be, ha úgy ítélik meg, hogy a körülmények igazgatási vagy egyéb korlátozást jelentenének a képviselő szabad mozgására vonatkozóan a parlamenti ülésekre való utazás vagy az onnan történő elutazás során, illetve a képviselői feladatai ellátásának keretében történő véleménynyilvánítás vagy szavazásra vonatkozóan, illetve ha a körülmények az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló 7. jegyzőkönyv 9. cikkének hatálya alá tartoznának.

(3) A képviselőt megillető kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelem nem fogadható el, ha ugyanazon tényállás tekintetében korábban az érintett képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére vagy fenntartására irányuló kérelmet nyújtottak be, függetlenül attól, hogy e korábbi kérelem tárgyában hoztak-e határozatot.

(4) A képviselőt megillető kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelem nem képezheti további vizsgálat tárgyát, ha ugyanazon tényállás tekintetében az érintett képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmet nyújtanak be.

(5) Azokban az esetekben, amikor a képviselő kiváltságai és mentességei fenntartásának elutasításáról szóló határozatot hoztak, a képviselő kivételes esetben új bizonyíték benyújtásával a 9. cikk (1) bekezdésével összhangban a határozat felülvizsgálatát kérheti. A felülvizsgálatra irányuló kérelem elfogadhatatlan, ha a határozat ellen az [EUMSZ] 263. [cikk] szerinti eljárást indítottak, vagy ha [a Parlament elnöke] véleménye szerint a bemutatott új bizonyíték nem kellően megalapozott ahhoz, hogy felülvizsgálatra adjon okot.”

9 Ugyanezen eljárási szabályzatnak „[A Parlament elnökének] mentelmi jog érvényesítésére irányuló sürgős intézkedése” című 8. cikke a következőket állapítja meg:

„(1) Sürgős esetekben, amennyiben egy képviselőt letartóztatnak vagy mozgásszabadságában korlátoznak, és ezzel kiváltságai és mentességei feltehetően sérülnek, [a Parlament elnöke] az illetékes bizottság elnökével és előadójával való előzetes megbeszélést követően kezdeményezheti az érintett képviselő kiváltságainak és mentességeinek érvényesítését. [A Parlament elnöke] ismerteti a kezdeményezést a bizottsággal és tájékoztatja a Parlamentet.

(2) Amennyiben [a Parlament elnöke] él az (1) bekezdés által rá ruházott hatáskörrel, a bizottságot a következő ülésén tájékoztatni kell [ezen elnök] indítványáról. Ha a bizottság szükségesnek ítéli, jelentést készíthet, amelyet a Parlamentnek nyújt be.”

10 Az eljárási szabályzatnak „A mentelmi joggal kapcsolatos eljárások” című 9. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok illetékes hatósága által benyújtott, valamely képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló, illetve a jelenlegi vagy volt képviselő által benyújtott, a kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló, [a Parlament elnökéhez] intézett kérelmet a plenáris ülésen be kell jelenteni, és az illetékes bizottsághoz kell utalni.

(2) Az érintett képviselő vagy volt képviselő beleegyezésével a kérelmet egy másik képviselő is előterjesztheti, aki számára engedélyezni kell, hogy az érintett képviselőt vagy volt képviselőt az eljárás valamennyi szakaszában képviselje.

A képviselő vagy a volt képviselő képviseletében eljáró képviselő a bizottság határozatainak meghozatalában nem vehet részt.

(3) A bizottság a mentelmi jog felfüggesztésére, illetve a kiváltságok és a mentességek fenntartására irányuló kérelmeket haladéktalanul, de összetettségükre figyelemmel vizsgálja meg.

(4) A bizottság indokolt határozati javaslatot tesz, amelyben a mentelmi jog felfüggesztésére, illetve a kiváltságok és a mentességek fenntartására irányuló kérelem elfogadására vagy elutasítására tesz ajánlást. Módosítások nem fogadhatók el. Amennyiben egy javaslatot elutasítanak, az ellentétes értelmű határozat tekintendő elfogadottnak.

(5) A bizottság felkérheti az érintett hatóságot, hogy a mentelmi jog felfüggesztésével, illetve fenntartásával kapcsolatos véleménye kialakításához szükséges bármely információt vagy felvilágosítást bocsásson rendelkezésére.

(6) Az érintett képviselő számára lehetőséget kell adni a meghallgatásra, és a képviselő előterjeszthet az általa a tárgyhoz tartozónak ítélt bármely iratot vagy egyéb írásos bizonyítékot.

Az érintett képviselő a meghallgatása kivételével nem vehet részt a mentelmi joga felfüggesztésére vagy fenntartására irányuló kérelemmel kapcsolatos vitán.

Az érintett képviselőt a bizottság elnöke hívja meg a meghallgatásra, a nap és az időpont megjelölésével. A képviselő lemondhat a meghallgatáshoz való jogáról.

Ha az érintett képviselő a meghívás ellenére nem vesz részt a meghallgatáson, úgy kell tekinteni, hogy lemondott a meghallgatáshoz való jogáról, kivéve, ha indokainak megjelölésével kimenti magát a javasolt napon és időpontban rendezett meghallgatáson való részvétel alól. A bizottság elnöke dönt abban a kérdésben, hogy a megjelölt indokokra tekintettel elfogadja-e a kimentés iránti kérelmet. Az érintett képviselő e döntés ellen nem fellebbezhet.

Ha a bizottság elnöke helyt ad a kimentés iránti kérelemnek, új nap és időpont megjelölésével meghívja az érintett képviselőt a meghallgatásra. Ha az érintett képviselő nem tesz eleget a meghallgatásra kapott második meghívásnak, az eljárás a képviselő meghallgatása nélkül folytatódik. Kimentésre vagy meghallgatásra irányuló további kérelem nem fogadható el.

(7) Ha a mentelmi jog felfüggesztésére vagy fenntartására irányuló kérelem több vádponton alapul, minden egyes vádpont önálló határozat tárgya lehet. Kivételes esetben a bizottság jelentésében javasolhatja, hogy a mentelmi jog felfüggesztése vagy fenntartása kizárólag a büntetőeljárásra vonatkozzon, és a jogerős ítélet meghozataláig a képviselő mentesüljön bármely formájú fogva tartás, vizsgálati fogságban tartás vagy más, képviselői megbízatásának teljesítését akadályozó intézkedés alól.

(8) A bizottság az érintett hatóság hatáskörére és a kérelem elfogadhatóságára vonatkozóan indokolással alátámasztott véleményt adhat, de semmiképpen nem nyilatkozhat a képviselő bűnösségével, illetve ártatlanságával kapcsolatban, sem arról, hogy a képviselőnek tulajdonított vélemény vagy cselekmények indokolttá tesznek-e büntetőeljárást, még abban az esetben sem, ha a bizottság a kérelem vizsgálata során a tényállásról részletes tudomást szerez.

(9) A bizottság határozati javaslatát az előterjesztésének napját követő első ülés napirendjére kell felvenni. Ilyen javaslathoz módosítást nem lehet előterjeszteni.

A vita kizárólag a mentelmi jog felfüggesztésére, illetve mentelmi jog vagy kiváltság fenntartására tett egyes javaslatok mellett vagy ellen szóló érvekre terjed ki.

A 173. cikk sérelme nélkül, a vitában nem szólalhat fel az a képviselő, akinek a kiváltságait vagy mentességeit az ügy érinti.

A jelentésben szereplő határozati javaslatról vagy javaslatokról a vitát követő első szavazáson kell szavazni.

A parlamenti vizsgálatot követően a jelentésben szereplő valamennyi javaslatot egyenként kell szavazni. Ha egy javaslatot elutasítanak, az ellentétes értelmű határozat tekintendő elfogadottnak.

(10) [A Parlament elnöke] haladéktalanul értesíti az érintett képviselőt és az érintett tagállam illetékes hatóságát a Parlament döntéséről, és tájékoztatást kér a vonatkozó eljárással kapcsolatos

minden fejleményről és a vonatkozó eljárásban született bírósági határozatokról. Amint [a Parlament elnöke] ezt az információt kézhez kapja, azt az általa legmegfelelőbbnek ítélt módon továbbítja a Parlamentnek, szükség esetén az illetékes bizottsággal való konzultációt követően.

(11) A bizottság ezeket az ügyeket és a rendelkezésre bocsátott dokumentumokat teljes mértékben bizalmasan kezeli. A bizottság a mentelmi joggal kapcsolatos eljárásokra vonatkozó kérelmeket mindig zárt ülésen vizsgálja.

(12) A Parlament a képviselők mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmek közül csak azokat vizsgálja meg, amelyeket részére a tagállamok igazságügyi hatóságai vagy állandó képviseletei juttattak e[l].

(13) A bizottság alapelveket határoz meg e cikk alkalmazására vonatkozóan.

(14) A fenti rendelkezéseknek megfelelően kell megvizsgálni az illetékes hatóságok olyan megkeresését, amelynek tárgya a képviselők kiváltságainak és mentességeinek hatálya.”

11 Ezen eljárási szabályzat „A[…] parlamenti képviselők pénzügyi érdekeltségekre és összeférhetetlenségre vonatkozó magatartási kódexe” című I. melléklete 4. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Az átláthatóság érdekében a képviselők személyes felelősséget vállalnak azért, hogy a[…] parlamenti választásokat követő első plenáris ülés végéig (vagy parlamenti ciklus közben a parlamenti hivatalba lépés után 30 napon belül) pénzügyi érdekeltségeikre vonatkozó nyilatkozatot nyújtsanak be az Elnöknek az [ezen intézmény elnöksége] által a 9. cikk alapján elfogadott formanyomtatványt használva. A képviselők az egyes változásokat követő hónap végéig értesítik [a Parlament elnökét] a nyilatkozatukban történt bármilyen változásról.”

A spanyol választási törvény

12 Az 1985. június 19-i Ley orgánica 5/1985 de Régimen Electoral General (az általános választási rendszerről szóló 5/1985. sz. sarkalatos törvény; a BOE 1985. június 20-i 147. száma, 19110. o.; a továbbiakban: spanyol választási törvény) 224. cikke a következőket mondja ki:

„1. A Junta Electoral Centralnak [központi választási tanács, Spanyolország] legkésőbb a választásokat követő huszadik napon össze kell számlálnia nemzeti szinten a szavazatokat, ki kell osztania a képviselői helyeket az egyes képviselőjelöltek részére, és ki kell hirdetnie a megválasztott képviselőket.

2. A kihirdetést követő öt napon belül a megválasztott képviselőjelölteknek a [központi választási tanács] előtt esküt vagy fogadalmat kell tenniük a Constitución española [spanyol alkotmány] tiszteletben tartására. Az említett határidő lejártát követően a [központi választási tanács] üresnek nyilvánítja az azon […] parlamenti képviselőket megillető képviselői helyeket, akik nem tettek esküt vagy fogadalmat a spanyol alkotmány betartására, és felfüggeszti valamennyi olyan kiváltságukat, amelyek a tisztségük okán őket megilletheti, amíg az említett eskütételre sor nem kerül.

[…]”

A jogvita előzményei

13 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 13–36. pontja ismerteti. Ezen előzmények a jelen ítélet szempontjából a következőképpen foglalhatók össze.

14 C. Puigdemont Casamajó a Generalitat de Cataluña (Katalónia regionális kormánya, Spanyolország) elnöke, A. Comín Oliveres pedig a Gobierno autonómico de Cataluña (Katalónia autonóm kormánya, Spanyolország) tagja volt a 2017. szeptember 6-i Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (Katalónia parlamentjének az önrendelkezésről szóló népszavazásról szóló 19/2017. sz. törvénye; a DOGC 2017. szeptember 6-i 7449A. száma, 1. o.) és a 2017. szeptember 8-i Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Katalónia parlamentjének a köztársaság átmeneti jogi helyzetéről és alapításáról szóló 20/2017. sz. törvénye; a DOGC 2017. szeptember 8-i 7451A. száma, 1. o.) elfogadása idején, valamint azon önrendelkezésről szóló népszavazás 2017. október 1-jei megtartásakor, amelyet e törvények közül az első írt elő, amelynek rendelkezéseit a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság, Spanyolország) egyik határozata alapján időközben felfüggesztették.

15 Az említett törvények elfogadását és e népszavazás megtartását követően a Ministerio fiscal (ügyész, Spanyolország), az Abogado del Estado (állami jogtanácsos, Spanyolország) és a VOX politikai párt „zendülés” és „hűtlen kezelés” vádjával büntetőeljárást indított többek között a fellebbezők ellen.

16 2018. július 9-i végzésével a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország), miután a fellebbezők elhagyták Spanyolország területét, megállapította a fellebbezők távollétét, és felfüggesztette e büntetőeljárást, amíg meg nem találják őket.

17 Ezt követően a 2019. május 26-án Spanyolországban tartott parlamenti választásokon megválasztották a fellebbezőket a Lliures per Europa (Junts) [Szabadok Európáért (Együtt)] koalíció listáján, amelynek listavezetői voltak. E lista két képviselői helyet szerzett a Parlamentben.

18 2019. május 29-i utasításával a Parlament elnöke jelezte ezen intézmény főtitkárának, hogy meg kell tagadni a Spanyolországban megválasztott valamennyi jelölttől a „welcome village” igénybevételének lehetőségét, valamint a Parlamentbe újonnan megválasztott jelöltek számára biztosított segítségnyújtást (a továbbiakban: különleges fogadási szolgáltatás), továbbá hogy fel kell függeszteni az akkreditációjukat, amíg a választási okmány 12. cikkének megfelelően hivatalosan meg nem erősítik a megválasztásukat. A fellebbezők tehát nem részesülhettek a különleges fogadási szolgáltatásban, és megtagadták tőlük a „welcome village” igénybevételének lehetőségét, valamint az ideiglenes akkreditációt és igazolványt.

19 2019. június 13-án a központi választási tanács elfogadta „[a] 2019. május 26-án tartott választásokon megválasztott európai parlamenti képviselők kihirdetéséről” szóló határozatot (a továbbiakban: 2019. június 13-i kihirdetés), amely jelezte, hogy a spanyol választási törvény 224. cikke (1) bekezdésének megfelelően, valamint az egyes tartományi választási bizottságok által megküldött, összesített kimutatásokban szereplő adatok alapján a központi választási tanács nemzeti szinten újraszámolta a szavazatokat, kiosztotta a képviselői helyeket az egyes képviselőjelöltek részére, és kihirdette a megválasztott képviselők nevét, akik között a fellebbezők is szerepeltek. A 2019. június 13-i kihirdetésben az is szerepelt, hogy a megválasztott jelöltek 2019. június 17-én esküt tesznek a spanyol alkotmány tiszteletben tartására, amelyet a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdése megkövetel.

20 2019. június 14-i levelükben a fellebbezők azt kérték a Parlament elnökétől, hogy vegye tudomásul a 2019. május 26-i választásoknak a 2019. június 13-i kihirdetésben szereplő eredményeit, vonja vissza a 2019. május 29-i utasítást annak érdekében, hogy bejuthassanak a Parlament helyiségeibe és igénybe vehessék a különleges fogadási szolgáltatást, valamint tegye lehetővé számukra, hogy 2019. július 2-tól – a 2019. május 26-i választásokat követő első plenáris ülés megnyitásának napjától – elfoglalhassák helyüket a Parlamentben, és élvezhessék az európai parlamenti képviselői jogállásukhoz kapcsolódó jogokat.

21 2019. június 15-én a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) vizsgálóbírója elutasította a fellebbezőknek a spanyol büntetőbíróságok által a jelen ítélet 15. pontjában említett büntetőeljárás velük szemben történő lefolytatása érdekében ellenük kibocsátott nemzeti elfogatóparancsok visszavonására irányuló kérelmét.

22 A központi választási tanács 2019. június 17-én közölte a Parlamenttel a Spanyolországban megválasztott képviselők listáját (a továbbiakban: 2019. június 17-i értesítés). A fellebbezők neve nem szerepelt rajta.

23 2019. június 20-án a központi választási tanács megtagadta a fellebbezőktől azt a lehetőséget, hogy a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében előírt, a spanyol alkotmány tiszteletben tartására vonatkozó esküt Belgiumban közjegyző előtt tett írásbeli nyilatkozat vagy Belgiumban kiállított közjegyzői okiratban kijelölt meghatalmazottak útján tegyék le, mivel álláspontja szerint ezt az esküt személyesen kell letenni.

24 Ugyanezen a napon a központi választási tanács arról tájékoztatta a Parlamentet, hogy a fellebbezők nem tették le a spanyol alkotmány tiszteletben tartására vonatkozó esküt, és hogy a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésével összhangban megállapította a Parlamentben számukra kiosztott képviselői helyek megüresedését, és ezen eskü letételéig ideiglenesen felfüggesztette a tisztségükkel járó valamennyi kiváltságot (a továbbiakban: 2019. június 20-i értesítés).

25 2019. június 20-i levelükben a fellebbezők azt kérték a Parlament elnökétől, hogy a kiváltságaik és mentességeik érvényesítése, és különösen e kiváltságok és mentességek fenntartása érdekében az eljárási szabályzat 8. cikke alapján sürgősen hozzon meg minden intézkedést, állapítsa meg, hogy a velük szemben hozott nemzeti elfogatóparancsok sértik az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló (7.) jegyzőkönyv (a továbbiakban: a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv) 9. cikke alapján őket megillető említett kiváltságokat és mentességeket, állapítsa meg, hogy e jegyzőkönyv 9. cikkének második bekezdése védelemben részesíti az európai parlamenti képviselőket a szabad mozgáshoz való joguk bíróság általi bármely korlátozásával szemben, amely megakadályozhatja őket abban, hogy teljesítsék a hivatalba lépésükhöz szükséges alaki követelményeket, és végül, határozatát haladéktalanul továbbítsa az illetékes spanyol hatóságoknak.

26 2019. június 24-i levelükben a fellebbezők lényegében megismételték a – válasz nélkül maradt – 2019. június 14-i és 20-i levelükben előterjesztett valamennyi kérelmet.

27 2019. június 27-i levelében a Parlament elnöke válaszolt a fellebbezők 2019. június 14-i, 20-i és 24-i levelére, lényegében azt közölve a fellebbezőkkel, hogy nem tudja őket jövőbeli parlamenti képviselőként kezelni, mivel nevük nem szerepel a megválasztott jelöltek spanyol hatóságok által hivatalosan közölt listáján.

28 2019. június 28-án a fellebbezők a T-388/19. számon nyilvántartásba vett keresetben kérték a Törvényszéktől, hogy egyrészt semmisítse meg a 2019. május 29-i utasítást, másrészt semmisítse meg az álláspontjuk szerint a 2019. június 27-i levélben foglalt különböző jogi aktusokat, vagyis először is a 2019. május 26-i választások eredményei tudomásulvételének a Parlament elnöke általi megtagadását, másodszor a Parlament elnökének bejelentését a fellebbezőknek kiosztott képviselői helyek megüresedéséről, harmadszor a Parlament elnöke részéről annak megtagadását, hogy lehetővé tegye számukra, hogy a 2019. május 26-i választásokat követő első ülésszak megnyitásától kezdve betölthessék tisztségüket, gyakorolhassák az európai parlamenti képviselői mandátumot, és elfoglalhassák helyüket a Parlamentben, valamint negyedszer a Parlament elnöke részéről annak megtagadását, hogy az eljárási szabályzat 8. cikke alapján sürgősen kezdeményezze a kiváltságaik és mentességeik érvényesítését.

29 Ugyanezen a napon a fellebbezők a keresetükkel együtt benyújtottak egy, a T-388/19. R. számon nyilvántartásba vett, arra irányuló ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, hogy függesszék fel először is a Parlament elnökének a 2019. május 26-i parlamenti választások Spanyol Királyság által hivatalosan kihirdetett eredményei tudomásulvételét megtagadó határozatának végrehajtását, valamint a spanyol hatóságok által 2019. június 17-én közölt, a megválasztott tagok eltérő és hiányos listájának tudomásulvételéről szóló, ezt követően hozott határozat végrehajtását, másodszor a Parlament elnöke azon döntésének végrehajtását, hogy a 2019. június 20-i értesítést úgy tekinti, hogy az megfosztja joghatásától a fellebbezők megválasztott parlamenti képviselőkként való kihirdetését, harmadszor pedig a Parlament azon határozatának végrehajtását, amely megtagadta a fellebbezők azon jogának az eljárási szabályzat 3. cikke (2) bekezdésének megfelelően való biztosítását, hogy elfoglalják helyüket a Parlamentben és szerveiben, és hogy minden ehhez kapcsolódó jog megillesse őket a parlamenti ülésszak megnyitásától kezdve mindaddig, amíg nem döntenek a Parlament és a spanyol igazságügyi hatóságok előtt folyamatban lévő vitás kérdésekről. A fellebbezők azt is kérték, hogy szólítsák fel a Parlamentet arra, hogy tegyen meg minden szükséges intézkedést, beleértve a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 9. cikke szerinti kiváltságaik és mentességeik érvényesítését is annak érdekében, hogy a választásokat követő első ülésszak megnyitásától kezdve elfoglalhassák helyüket a Parlamentben.

30 A fellebbezők nevében eljáró D. Riba i Giner európai parlamenti képviselő 2019. október 10-i elektronikus levelében a Parlament 2019. július 3-án megválasztott elnökéhez, valamint ezen intézmény Jogi Bizottságának elnökéhez és alelnökéhez különböző állampolgárságú és különböző politikai pártokhoz tartozó, – vele együtt – 38 európai parlamenti képviselőtől származó kérelmet nyújtott be, amely többek között arra irányult, hogy a Parlament az eljárási szabályzat 9. cikke alapján tartsa fenn a fellebbezőknek a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének első és második bekezdése szerinti parlamenti mentelmi jogát.

31 2019. október 14-én a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) büntetőtanácsának vizsgálóbírója nemzeti elfogatóparancsot, európai elfogatóparancsot és nemzetközi elfogatóparancsot bocsátott ki C. Puigdemont i Casamajó ellen annak érdekében, hogy le lehessen folytatni vele szemben a jelen ítélet 15. pontjában említett büntetőeljárást. 2019. november 4-én ugyanilyen elfogatóparancsokat bocsátottak ki A. Comín i Oliveres ellen is. C. Puigdemont i Casamajót és A. Comín i Oliverest 2019. október 17-én, illetve november 7-én Belgiumban őrizetbe vették, majd ugyanezen a napon feltételes szabadságra bocsátották.

32 A Parlament elnöke 2019. december 10-i két, hasonló szövegezésű levelében, amelyek közül az egyiket D. Riba i Ginernek, a másikat pedig a jelen ítélet 30. pontjában említett 38 képviselőnek együttesen címezte, azt közölte, hogy a fellebbezők megválasztásának a spanyol hatóságok általi hivatalos közlése hiányában nem tekintheti a fellebbezőket a Parlament tagjainak.

33 A 2019. december 19-i Junqueras Vies ítéletben (C-502/19, EU:C:2019:1115) a Bíróság többek között kimondta, hogy az a személy, akinek a Parlamentbe való megválasztását hivatalosan kihirdették, de akinek nem engedélyezték, hogy e kihirdetést követően a belső jog által előírt bizonyos követelményeket teljesítsen, valamint hogy megjelenjen a Parlamentben az említett intézmény első ülésén való részvétel céljából, olyan személynek minősül, aki a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének második bekezdése alapján mentességben részesül.

34 A 2019. július 1-jei Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament végzésben (T-388/19 R, EU:T:2019:467) a Törvényszék elnöke elutasította a jelen ítélet 29. pontjában említett ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, és a költségekről nem határozott.

35 A 2019. december 20-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament végzésben (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149) a Bíróság elnökhelyettese hatályon kívül helyezte a Törvényszék elnökének 2019. július 1-jei végzését (T-388/19 R, EU:T:2019:467), az ügyet visszautalta a Törvényszék elé, a költségekről pedig nem határozott.

36 2020. január 13-i plenáris ülésén a Parlament elnöke bejelentette, hogy ezen intézmény – a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet (C-502/19, EU:C:2019:1115) nyomán – tudomásul veszi a fellebbezők 2019. július 2-i hatállyal parlamenti képviselőnek való megválasztását (a továbbiakban: 2020. január 13-i aktus).

37 2020. február 20-án a fellebbezők megsemmisítés iránti keresetet indítottak a Parlament elnöke által D. Riba i Ginerhez intézett, 2019. december 10-i levéllel szemben. E keresetet a T-115/20. számon vették nyilvántartásba.

38 2020. március 19-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament végzésével (T-388/19 R-RENV, EU:T:2020:114) a Törvényszék elnöke a 2019. december 20-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament végzéssel (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149) való visszautalást követően megállapította, hogy a 2020. január 13-i aktusra figyelemmel az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről már nem szükséges határozni, a költségekről pedig nem határozott.

39 A megtámadott ítéletben a Törvényszék lényegében azzal az indokkal utasította el a jelen ítélet 28. pontjában említett keresetet, hogy az olyan jogi aktusok ellen irányul, amelyek nem képezhetik az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

40 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, vagy másodlagosan semmisítse meg a vitatott jogi aktusokat, és

– kötelezze a Parlamentet és a Spanyol Királyságot a költségek viselésére, vagy másodlagosan a költségekről jelenleg ne határozzon.

41 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– kötelezze a fellebbezőket a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

42 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést mint elfogadhatatlant, illetve ennek hiányában mint megalapozatlant, és

– kötelezze a fellebbezőket a költségek viselésére.

A fellebbezésről

43 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak. Első jogalapjukkal azon indokolást vitatják, amely alapján a Törvényszék elfogadhatatlanként elutasította a vitatott jogi aktusok megsemmisítésére irányuló kérelmeiket azzal az indokkal, hogy azok nem változtatták meg a fellebbezők jogi helyzetét. Második jogalapjukkal másodlagosan azt kérik, hogy a Bíróság vizsgálja felül a 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítéletből (C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275) eredő ítélkezési gyakorlatát, illetve ennek hiányában a választási okmány 12. cikkének jogellenességére alapított kifogást hoznak fel. Harmadik jogalapjukban a fellebbezők azon indokolást kifogásolják, amely alapján a Törvényszék megállapította, hogy az, hogy a Parlament elnöke nem kezdeményezte sürgősen az eljárási szabályzat 8. cikke alapján a kiváltságaik és mentességeik érvényesítését, nem képezheti megsemmisítés iránti kereset tárgyát. Végül a negyedik jogalapjukban azt kifogásolják, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az arra irányuló érvelésük, hogy a Parlament elnöke állítólag megtagadta, hogy a kiváltságaik és mentességeik fenntartására irányuló kérelmüket továbbítsa ezen intézmény illetékes bizottságához, egy nem létező aktus ellen irányul, mivel az érintettek az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke alapján nem nyújtottak be ilyen kérelmet.

A fellebbezés elfogadhatóságáról

A felek érvelése

44 A Spanyol Királyság elsődlegesen azt állítja, hogy a fellebbezés teljes egészében elfogadhatatlan, lényegében azon az alapon, hogy az nem felel meg az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjában és 169. cikkének (2) bekezdésében előírt követelményeknek, mivel nem jelöli meg kellően pontosan és egyértelműen a megtámadott ítélet indokolásának kifogásolt pontjait és a kérelmüket alátámasztó jogi érveket. Azt állítja továbbá, hogy a fellebbezés csupán megismétli a Törvényszék előtt már felhozott jogalapokat és érveket, így valójában a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli vizsgálata iránti kérelemnek minősül, ami fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

45 A fellebbezők által felhozott különböző jogalapokra válaszul előadott érvelésében a Parlament és a Spanyol Királyság is azt állítja, hogy e jogalapok nagyrészt elfogadhatatlanok.

A Bíróság álláspontja

46 Igaz ugyan, hogy a fellebbezők beadványai részben a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli vizsgálata iránti kérelemhez hasonlítanak, és több tekintetben is homályosak, és ismétlik önmagukat, meg kell állapítani, hogy a fellebbezés egésze, csakúgy mint az egyes fellebbezési jogalapok alátámasztására kifejtett fő érvelés, megemlíti a megtámadott ítélet indokolásának kifogásolt pontjait, és kellő pontossággal hivatkozik azon jogi érvekre, amelyekkel a fellebbezők e pontokat meg kívánják kérdőjelezni, ahhoz, hogy a Bíróság határozatot tudjon hozni.

47 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Spanyol Királyság állításával ellentétben a fellebbezés egészében véve nem sérti az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében, valamint az eljárási szabályzat 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjában és 169. cikkének (2) bekezdésében előírt követelményeket. Az egyes fellebbezési jogalapok alátámasztására felhozott érvelés esetében sem ez a helyzet.

48 Ebből következik, hogy a Parlament és a Spanyol Királyság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

Az első jogalapról

– A felek érvelése

49 Első jogalapjukban a fellebbezők lényegében úgy vélik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben az EUMSZ 263. cikkre és az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkére tekintettel tévesen alkalmazta a jogot, jogi minősítési hibákat és többféle elferdítést is elkövetett, amikor úgy ítélte meg, hogy a vitatott jogi aktusok nem képezhetik megsemmisítés iránti kereset tárgyát, mivel nem eredményezték a fellebbezők jogi helyzetének megváltozását.

50 Ami először is a 2019. június 27-i levelet illeti, a fellebbezők elsősorban azt róják fel a Törvényszéknek, hogy úgy ítélte meg, hogy a Parlament elnöke köteles volt tudomásul venni a 2019. június 17-i és 20-i értesítéseket, amelyek a spanyol hatóságok azon álláspontját tükrözték, miszerint a fellebbezők nem tartoznak a megválasztott képviselők közé azon oknál fogva, hogy nem tették le a spanyol alkotmány tiszteletben tartására vonatkozó, a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében előírt esküt, a 2019. május 26-i szavazás során leadott szavazatokat tükröző 2019. június 13-i eredményeket azonban nem volt köteles tudomásul venni. E tekintetben a megtámadott ítélet téves jogalkalmazást és elferdítést tartalmaz, mivel azon az elgondoláson alapul, hogy a 2019. június 17-i és 20-i értesítések a 2019. május 26-i választások eredményeit tükrözik.

51 A fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a választási okmány 5. cikkének (1) bekezdése értelmében a 2019. július 2-án megnyitott ülésszaktól kezdve mindenképpen jogosultak voltak arra, hogy a Parlament többi tagjával együtt ideiglenesen elfoglalhassák helyüket a Parlamentben, még akkor is, ha a mandátumukat még nem vizsgálták meg. A 2020. január 13-i jogi aktus ezt követő meghozatala megerősítette ezt az értelmezést.

52 Véleményük szerint a Törvényszék az EUMSZ 223. cikkre tekintettel is tévesen alkalmazta a jogot, és a megtámadott ítéletben elferdítette a tényeket, amikor úgy ítélte meg, hogy az európai parlamenti képviselők hivatalba lépése előzetes feltételeinek vagy követelményeinek meghatározása a tagállamokkal megosztott hatáskörbe tartozik, holott ez az Unió kizárólagos hatáskörébe tartozik. Amint az a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítéletből (C-502/19, EU:C:2019:1115) és a 2019. december 20-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament végzésből (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149) kitűnik, a spanyol jog sérti az uniós jogot, mivel az utóbbi által előírt követelményeken felül olyan további követelményeket vezet be, amelyek nem tartoznak a nemzeti választási eljárás hatálya alá, mivel ezen eljárás véleményük szerint az eredmények kihirdetésével befejeződik. A fellebbezők úgy vélik, hogy a választási okmány 12. cikke értelmében a Parlament feladata lett volna az, hogy e kérdést úgy bírálja el, mint amely az ezen okmány alapján elé utalt választási vita körébe tartozik. A Törvényszék továbbá a megtámadott ítéletben elmulasztott határozatot hozni, és tévesen alkalmazta a jogot, valamint megsértette a Charta 47. cikkét azáltal, hogy mint hatástalant elutasította az arra alapított érvelést, hogy a Spanyol Királyságnak nincs hatásköre arra, hogy a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében foglalt, a spanyol alkotmány tiszteletben tartására vonatkozó eskü letételével kapcsolatos követelményt előírja.

53 A fellebbezők egyébiránt úgy vélik, hogy a Törvényszék jogellenesen helyettesítette a 2019. június 27-i levél indokolását, és elferdítette e levél szövegét, amikor a megtámadott ítélet több pontjában megállapította, hogy az említett levél nem azon a megállapításon alapul, hogy a fellebbezők nem szerezték meg az európai parlamenti képviselői jogállást, hanem csak azon, hogy nem teljesítették a mandátumuk gyakorlását lehetővé tévő alaki feltételeket.

54 Ezenfelül a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítélet elferdítést és ellentmondásos indokolást tartalmaz, továbbá sérti a választási okmány 8. és 12. cikkét, a Charta 39. cikkének (2) bekezdését, valamint a 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítéletet (C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275), mivel a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Parlament nem vehette tudomásul a 2019. június 13-án kihirdetett eredményeket, jóllehet e kihirdetést egyáltalán nem vitatták, és az volt az egyetlen jogilag kötelező aktus, amelyet figyelembe kellett vennie, a 2019. június 17-i és 20-i értesítésekkel ellentétben, amelyek a Parlamentet nem kötötték. Az a körülmény, hogy a Spanyol Királyság megsértette a lojális együttműködésre vonatkozó kötelezettségét azáltal, hogy nem közölte a Parlamenttel a 2019. június 13-án hivatalosan kihirdetett eredményeket, nem mentesítette ezen intézményt az alól, hogy azokat tudomásul vegye.

55 Feltételezve, hogy úgy kell tekinteni, hogy a Parlament választási eredményekről való értesítése szükséges volt, amit a fellebbezők vitatnak, úgy vélik, hogy ellentétben azzal, ami a megtámadott ítélet indokolásából kitűnik, a 2019. június 13-i kihirdetés mindenképpen elegendő volt ahhoz, hogy a Parlament köteles legyen tudomásul venni, hogy a fellebbezőket megválasztották európai parlamenti képviselőknek.

56 A fellebbezők továbbá azt állítják, hogy a megtámadott ítélet indokolása annak kimondását eredményezi, hogy a Parlamentnek a nemzeti hatóságoktól származó bármely aktust tudomásul kell vennie, még azokat is, amelyeket ez utóbbiak hatáskör nélkül hoztak, ami ellentétes az 1978. március 9-i Simmenthal ítélettel (106/77, EU:C:1978:49). Úgy vélik, hogy ezen indokolás figyelmen kívül hagyja azt a tényt is, hogy az uniós jog, különösen az EUMSZ 223. cikk (2) bekezdése és az EUMSZ 232. cikk nem hatalmazza fel a tagállamokat arra, hogy akárcsak ideiglenesen is felfüggesszék valamely európai parlamenti képviselő mandátumát, és ezáltal módosítsák a képviselők számát, tehát a Parlament összetételét. E tekintetben arra hivatkoznak, hogy az 1992. december 3-i Oleificio Borelli kontra Bizottság ítélet (C-97/91, EU:C:1992:491) alapjául szolgáló ügy különbözik a jelen ügytől.

57 Utalva arra, hogy e kérdés az ügy érdemére, nem pedig az EUMSZ 263. cikk szerinti megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltételeinek tiszteletben tartására vonatkozik, a fellebbezők arra is hivatkoznak, hogy a Parlament elnöke által véleményük szerint hozott, őket abban megakadályozó határozat, hogy ezen intézményben elfoglalhassák a helyüket, velük szemben a Charta 39. cikke (2) bekezdésének, valamint a választási okmány 1. cikke (3) bekezdésének a passzív választójogra vonatkozó rendelkezései „különösen súlyos és példa nélküli” megsértését vonta maga után, amely ellentétes az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Bizottsága, valamint a Jog a Demokráciáért Európai Bizottság, azaz a „Velencei Bizottság” által képviselt álláspontokkal.

58 Végül a Törvényszék a megtámadott ítéletben elferdítette a tényeket, vagy legalábbis tévesen értelmezte a hozzá benyújtott beadványok tartalmát akkor is, amikor úgy ítélte meg, hogy nem vitatott, hogy a fellebbezők nem tartották tiszteletben a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdését, miközben az erre vonatkozó kereset elbírálása a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság) előtt még folyamatban volt.

59 Másodszor, ami a 2019. május 29-i utasítást illeti, a fellebbezők azt állítják, hogy ez az őket közvetlenül és személyükben érintő jogi aktus elválaszthatatlan a 2019. június 27-i levéltől, és hogy a Törvényszék elferdítette, vagy legalábbis eltorzította a tényeket, és a megtámadott ítéletben ellentmondásos indokolást adott, amikor úgy ítélte meg, hogy ezen utasítás joghatásai 2019. június 17-én megszűntek. Ezen ítélet indokolása nyilvánvaló téves jogalkalmazást is tartalmaz, amennyiben rámutat arra, hogy annak lehetetlensége, hogy a fellebbezők betölthessék tisztségüket, nem a 2019. május 29-i utasításból eredt.

60 A Parlament és a Spanyol Királyság úgy véli, hogy a fellebbezőknek az első jogalapjuk alátámasztására előadott érvelését el kell utasítani.

– *A Bíróság álláspontja*

61 Ami először is a 2019. június 27-i levelet illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 5. cikk (1) és (2) bekezdésének és az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének megfelelően a Parlament a Szerződésekben rá ruházott hatáskörök határain belül jár el.

62 Ami a Parlament tagjainak megválasztását illeti, egységes választási eljárás elfogadásának hiányában az eljárást az egyes tagállamokban továbbra is a nemzeti rendelkezések szabályozzák, a választási okmány rendelkezéseire is figyelemmel, ahogyan azt ezen okmány 8. cikke előírja (2022. december 22-i Junqueras i Vies kontra Parlament ítélet, C-115/21 P, EU:C:2022:1021, 60. pont).

63 Az említett okmány 12. cikke kimondja, hogy a Parlament „tudomásul veszi a tagállamok által hivatalosan kinyilvánított választási eredményeket, és dönt az ezen okmány rendelkezései alapján felmerülő minden vitás esetben, kivéve azokat, amelyek az ezen okmányban említett nemzeti szabályokból erednek”.

64 Amint azt a Bíróság már megállapította, a választási okmánnyal összefüggésben a „tudomásul veszi” kifejezés kizár bármilyen mérlegelési mozgásteret a Parlament részéről a megválasztott képviselővé nyilvánítás tekintetében, mivel e tekintetben kizárólag a nemzeti hatóságok rendelkeznek hatáskörrel, a nemzeti jog által szabályozott eljárásnak megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítélet, C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275, 55. és 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 Magából a választási okmány 12. cikkének szövegéből kitűnik, hogy ebben az összefüggésben a választási okmány alapján felhozott kifogásokról kizárólag a Parlament dönthet. Ezen intézmény ezzel szemben nem rendelkezik olyan hatáskörrel, amely felhatalmazná arra, hogy ellenőrizze a nemzeti választási eljárás vagy az eredmények nemzeti hatóságok általi kihirdetése szabályszerűségét vagy az uniós joggal való összeegyeztethetőségét (lásd ebben az értelemben: 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítélet, C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275, 55–57., 60., 67. és 68. pont). Ugyanez vonatkozik azokra az esetekre is, amikor maga a választási okmány utal a nemzeti jogra.

66 Az Unió és a tagállamok közötti, a választási okmányban előírt hatáskörmegosztás megvalósulását többek között az eljárási szabályzat 3. cikke biztosítja, amely az (1) bekezdésében előírja, hogy a tagállamok illetékes hatóságai értesítik a Parlamentet a megválasztott képviselők nevéről. Ezt követően csak azon képviselőkre vonatkoznak az ezen eljárási szabályzat 3. cikkének (2) és (3) bekezdésében előírt alaki követelmények – amelyek között szerepel a mandátumuk vizsgálata is –, akiknek neve a nemzeti hatóságok által közölt listán szerepel.

67 Az a körülmény, hogy a nemzeti hatóságok által a Parlamenttel közölt lista – a választási okmány 12. cikkében előírtakkal ellentétben – nem felel meg a tagállam által hivatalosan kihirdetett eredményeknek, vagy tágabb értelemben az, hogy e lista hibákat tartalmaz, vagy hiányos, nem teheti lehetővé ezen intézmény számára, hogy figyelmen kívül hagyja azon megválasztott képviselőket, akiknek a nevét a nemzeti hatóságok hivatalosan közölték vele.

68 Azonkívül ugyanis, hogy a megválasztott képviselők tagállamok által közölt listája pontosságának ellenőrzése a gyakorlatban lehetetlen feladat lenne a Parlament számára, lehetővé tenné ezen intézmény számára a nemzeti választási eljárás, és így az ezen eljárás által szabályozott választások eredményei uniós joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát, ami ellentétes lenne az Unió és a tagállamok közötti, a választási okmányban előírt hatáskörmegosztással.

69 Az uniós jog által létrehozott teljes jogorvoslati rendszerben az ilyen felülvizsgálat kizárólag a nemzeti bíróságok feladata, adott esetben azt követően, hogy az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztettek a Bíróság elé, illetve e Bíróság feladata, amelyhez az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránti keresettel lehet fordulni (lásd ebben az értelemben analógia útján: a Bíróság elnökhelyettesének 2020. október 8-i Junqueras i Vies kontra Parlament végzése, C-201/20 P(R), EU:C:2020:818, 66. pont).

70 E megfontolások fényében kell megvizsgálni a fellebbezők 2019. június 27-i levélre vonatkozó érvelését.

71 A megtámadott ítéletben a Törvényszék lényegében úgy ítélte meg, hogy a 2019. június 27-i levél nem változtatta meg a fellebbezők jogi helyzetét, ezért nem képezheti az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát, mivel – amint azt a Törvényszék különösen ezen ítélet 104., 114. és 117–119. pontjában megállapította – a Parlament elnöke csupán tudomásul vette – ahogyan ezt kellett tennie – a megválasztott képviselők azon listáját, amelyet a spanyol hatóságok 2019. június 17-én és 20-án közöltek vele, és amely ezen elnök számára egy már kialakult helyzetet jelentett.

72 A Törvényszék a megtámadott ítélet 130. és 131. pontjában pontosította, hogy még ha feltételezzük is, hogy a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében foglalt, a spanyol alkotmány tiszteletben tartására vonatkozó eskü letételével kapcsolatos követelmény ellentétes az uniós joggal, mivel nem képezi a tagállamok hatáskörébe tartozó nemzeti választási eljárás részét, nem a Parlament feladata, és következésképpen a Törvényszék feladata sem – az elé terjesztett kereset keretében – az, hogy e kérdésről határozzon, mivel e vitás kérdést a nemzeti bíróságoknak kell eldönteniük, adott esetben a Bírósághoz előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordulást követően, vagy közvetlenül a Bíróságnak kell eldöntenie az EUMSZ 258. cikk alapján benyújtott kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében.

73 A Törvényszék a megtámadott ítélet 142–144. pontjában azt is kimondta, hogy a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet (C-502/19, EU:C:2019:1115) nem támasztja alá a fellebbezők azon érvelését, miszerint az ahhoz szükséges alaki követelményeket, hogy a képviselők a Parlamentben elfoglalhassák a helyüket, kizárólag ezen intézmény előtt kell teljesíteni.

74 Fellebbezésükben a fellebbezők lényegében azt róják fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, és a megtámadott ítéletben elmulasztott határozatot hozni, valamint több tekintetben is elferdítette a tényeket, amikor úgy ítélte meg, hogy a Parlament köteles volt tudomásul venni a megválasztott képviselők azon listáját, amelyet a spanyol hatóságok hivatalosan közöltek vele.

75 A jelen ítélet 60–68. pontjában kifejtett megfontolásokból azonban az következik, hogy – anélkül, hogy a választási okmány 8. és 12. cikkére tekintettel tévesen alkalmazta volna a jogot, vagy figyelmen kívül hagyta volna a Charta 39. cikkének (2) bekezdését – a Törvényszék, amely a megtámadott ítéletben nem ferdítette el a 2019. június 17-i és 20-i értesítések tartalmát vagy a 2019. június 27-i levél tartalmát, kimondta, hogy a Parlament elnöke nem hagyhatta figyelmen kívül a megválasztott képviselők azon listáját, amelyet a spanyol hatóságok hivatalosan közöltek vele – amely lista pontosságának ellenőrzésére nem rendelkezett hatáskörrel –, ellenkező esetben figyelmen kívül hagyta volna az Unió és a tagállamok közötti, a választási okmány által bevezetett hatáskörmegosztást.

76 A választási okmány 5. cikkének (1) bekezdése, amely rögzíti, hogy az az ötéves időszak, amelyre a Parlament tagjait megválasztják, a megválasztást követő első ülésszak megnyitásával veszi kezdetét, nem kérdőjelezheti meg ezt a következtetést, mivel e rendelkezés csupán a Parlament tagjai mandátumának időbeli korlátait határozza meg, és nem szabályozza az Unió és a tagállamok közötti, a választásokkal kapcsolatos hatáskörmegosztást.

77 E következtetést nem kérdőjelezheti meg a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet (C-502/19, EU:C:2019:1115) sem. Rá kell ugyanis mutatni, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) előzetes döntéshozatal céljából azon eltérő kérdéssel fordult a Bírósághoz, hogy a Parlamentbe megválasztott személy mely időpontban szerzi meg ezen intézmény tagjának jogállását annak meghatározása érdekében, hogy e személy mely

időponttól kezdve részesül a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének második bekezdésében előírt, e jogálláshoz kapcsolódó mentelmi jogban. Ennek keretében a Bíróság megállapította, hogy a parlamenti képviselői jogállást a választási eredmények hivatalos kihirdetésével szerzik meg, és rámutatott, hogy erre a Spanyolországban 2019. május 26-án tartott választásokat illetően 2019. június 13-án került sor. A Bíróság ezzel szemben nem foglalt állást a Parlament által a megválasztott képviselők listájának a nemzeti hatóságok általi közléséből levonandó következtetésekkel, és különösen azon kérdéssel kapcsolatban, hogy ezen intézményt köti-e, vagy sem, az ilyen értesítés, amely nem képezte az előterjesztő bíróság kérdéseinek tárgyát.

78 Valójában a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet (C-502/19, EU:C:2019:1115) távolról sem a fellebbezők állításait támasztja alá, hanem éppen ellenkezőleg, a Törvényszék elemzését erősíti meg, mivel a Bíróság ezen ítélet 69. pontjában megállapította, hogy a Parlament nem rendelkezik olyan hatáskörrel, amely feljogosítaná arra, hogy kétségbe vonja a választási eredmények hivatalos kihirdetésének jogszerűségét, vagy megvizsgálja annak az uniós joggal való összeegyeztethetőségét, ami – amint az a jelen ítélet 64. pontjából kitűnik – arra enged következtetni, hogy a Parlament köteles tudomásul venni a nemzeti hatóságok által az eredményekkel kapcsolatban hozzá intézett olyan hivatalos értesítéseket, mint a jelen ügyben a 2019. június 17-i értesítés.

79 A Törvényszék tehát nem hagyta figyelmen kívül a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítéletet (C-502/19, EU:C:2019:1115), amikor a megtámadott ítélet 130. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Parlament köteles tudomásul venni a megválasztott jelölteknek a nemzeti hatóságok által hivatalosan közölt listáját, mivel ezen intézménynek nincs hatásköre arra, hogy e lista tartalmát bármilyen módon felülvizsgálja.

80 Egyébiránt az sem róható fel a Törvényszéknek, hogy figyelmen kívül hagyta a 2019. december 20-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament végzést (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), amelyben a Bíróság elnökhelyettese az ügy érdemében történő határozathozatalt megelőzően úgy ítélte meg, hogy nem zárható ki, hogy a tagállamok hatáskörébe tartozó nemzeti választási eljárást úgy kell tekinteni, mint amely az eredmények kihirdetésével véget ért, kizárva minden ezt követő alaki követelményt. Ugyanis, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 139. pontjában megállapította, még ha feltételezzük is, hogy a Spanyol Királyság túllépte a hatáskörét, amikor a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében előírta a spanyol alkotmány tiszteletben tartására irányuló eskü letételére vonatkozó kötelezettséget, e körülmény nem befolyásolja a Parlament elnökének azon kötelezettségét, hogy tudomásul vegye a nemzeti hatóságok által vele hivatalosan közölt választási eredményeket.

81 E tekintetben a megtámadott ítéletből kitűnik, hogy a Törvényszék nem határozott azon kérdésekről, hogy a Spanyol Királyság az EUMSZ 223. cikk (2) bekezdésére és a választási okmány 8. cikkére tekintettel hatáskörrel rendelkezik-e a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelmény előírására, vagy hogy e követelmény ellentétes-e az uniós joggal. Miután a megtámadott ítélet 117. pontjában elferdítéstől mentes okok alapján megállapította, hogy a fellebbezők nem tették le az e 224. cikk 2. bekezdésében előírt, a spanyol alkotmány tiszteletben tartására vonatkozó esküt, ezen ítélet 131. pontjában – anélkül, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot, vagy az említett ítéletben elmulasztotta volna a határozathozatalt – ezzel szemben úgy ítélte meg, hogy ugyanúgy, ahogy a Parlament nem kérdőjelezheti meg a megválasztott jelöltek spanyol hatóságok által 2019. június 17-én hivatalosan közölt listájának jogszerűségét, maga a Törvényszék sem rendelkezik hatáskörrel az ilyen kérdések elbírálására. A Törvényszék ebből helyesen következtetett ugyanezen ítélet

135. pontjában arra, hogy a fellebbezők arra alapított érvelését, hogy a spanyol hatóságok nem rendelkeznek hatáskörrel a spanyol választási törvény 224. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettség előírására, mint hatástalant el kell utasítani.

82 A fenti indokokra tekintettel mint hatástalant el kell utasítani a fellebbezőknek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 132–134. pontjában a teljesség kedvéért kifejtett indokok ellen irányuló érvelését, amely pontokban a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Parlament nem rendelkezik kizárólagos hatáskörrel a képviselők hivatalba lépése előzetes feltételeinek és követelményeinek meghatározására.

83 Az a körülmény, hogy a 2019. június 27-i levelet követően a Parlament elfogadta a 2020. január 13 -i jogi aktust, amely a fellebbezők mandátumának előzetes vizsgálata nélkül felhatalmazta utóbbiakat arra, hogy elfoglalhassák helyüket a Parlamentben, ily módon levonva azon következtetéseket, amelyeket ezen intézmény szerint a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélethez (C-502/19, EU:C:2019:1115) kell fűzni, semmiképpen nem módosíthatja a 2019. június 27-i levél jogi jellegét, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 121. és 122. pontjában megállapította.

84 Pontosítani kell továbbá, hogy a fellebbezők állításával ellentétben a fenti elemzés nem jelenti annak lehetővé tételét, hogy a tagállamok figyelmen kívül hagyják a választási okmányban előírt hatáskörmegosztást, vagy megsértsék az EUMSZ 223. cikk (2) bekezdését és az EUMSZ 232. cikket, mivel e rendelkezések esetleges tiszteletben nem tartása kifogásolható a nemzeti bíróságok előtt, adott esetben a Bírósághoz benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmet követően, vagy az EUMSZ 258. cikk alapján közvetlenül a Bíróság előtt.

85 Másodszor, ami a 2019. május 29-i utasítást illeti, a Törvényszék, miután ismertette és elemezte annak tartalmát, a megtámadott ítélet 184. és 185. pontjában úgy ítélte meg, hogy ezen utasítás nem járt azzal a hatással, hogy a fellebbezőket megakadályozta volna az alaki követelményeknek a képviselők hivatalba lépését megelőző teljesítésétől, vagyis az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó nyilatkozat és a pénzügyi érdekeltségekre vonatkozó nyilatkozat megtételétől, tehát nem ezen utasítás miatt nem tudták elfoglalni helyüket a Parlamentben a választásokat követő első ülésszak 2019. július 2-i megnyitásától kezdve. Ezen ítélet 186. és 187. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy ezen utasítás nem változtatta meg a fellebbezők jogi helyzetét, következésképpen az annak megsemmisítésére irányuló kérelmeiket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

86 A Törvényszék, mielőtt e következtetésre jutott, a megtámadott ítélet 179–182. pontjában először is úgy ítélte meg, hogy ezen utasítás, amelyben a Parlament elnöke csupán azt jelezte, hogy „be kell fagyasztani”, illetve fel kell függeszteni a „welcome village”-hez való hozzáférést, és nem lehet elvégezni a spanyol képviselők ideiglenes akkreditációját mindaddig, amíg a spanyol hatóságok nem közlik a végleges eredményeket, belső szervezési intézkedésnek minősül, és ideiglenes jellegű, mivel annak hatásai ezen értesítés időpontjában megszűntek. Másodszor a Törvényszék rámutatott arra, hogy a 2019. május 29-i utasítás ideiglenes jellegéből az következik, hogy az nem érintette a fellebbezők azon lehetőségét, hogy ezt követően végleges akkreditációt kapjanak. Harmadszor emlékeztetett arra, hogy azt, hogy a fellebbezők elfoglalják helyüket a Parlamentben, az a tény akadályozta meg, hogy a fellebbezők nem szerepeltek a választási eredmények spanyol hatóságok által közölt hivatalos listáját tartalmazó értesítésben, nem pedig a pénzügyi érdekeltségekre és az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó nyilatkozataik megtételének hiánya, mivel e nyilatkozatokat az eljárási szabályzat szerint a választásokat követő első parlamenti ülésszak megnyitását követően is meg lehet tenni.

87 A fellebbezők állításával ellentétben a Bírósághoz benyújtott iratokból nem tűnik ki, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben elferdítette vagy eltorzította volna a tényeket azáltal, hogy a 2019. május 29-i utasítást a 2019. június 27-i levéltől elkülönülő aktusként elemezte, és azáltal, hogy úgy ítélte meg, hogy ezen utasítás joghatásai az eredmények spanyol hatóságok általi hivatalos közlésének időpontjában, azaz 2019. június 17-én megszűntek. Következésképpen a védelemhez való jognak az állítólagos elferdítésekből eredő megsértésére alapított érvelést szintén el kell utasítani.

88 Ami a megtámadott ítélet 181. pontjában szereplő azon indokolás közötti, amely alapján a Törvényszék megállapította, hogy az a tény, hogy a fellebbezők nem tették meg a pénzügyi érdekeltségekre és az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó nyilatkozataikat, nem akadályozta meg őket abban, hogy a választásokat követő első ülésszak megnyitásától kezdve elfoglalhassák helyüket a Parlamentben, valamint az ezen ítélet 183. pontjában szereplő azon indokolás közötti esetleges ellentmondást illeti, amelyben a Törvényszék jelezte, hogy a fellebbezők nem állítják, hogy a 2019. május 29-i utasítás megakadályozta őket abban, hogy ilyen nyilatkozatokat tegyenek, meg kell állapítani, hogy – amint arra az „ezenfelül” kifejezés használata rávilágít – e 183. pont az említett ítélet 179–182. pontjában foglalt, sem téves jogalkalmazást, sem elferdítést nem tartalmazó indokoláshoz képest mellékes jellegű. Következésképpen a fellebbezőknek kifejezetten az említett 183. pont ellen irányuló érvelését mint hatástalant el kell utasítani.

89 Végül a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 184–187. pontjában többek között az ezen ítélet 179–182. pontjában szereplő indokolásból azt a következtetést vonta le, hogy nem a 2019. május 29-i utasítás volt az oka annak, hogy a fellebbezők nem foglalhatták el a helyüket a Parlamentben, és az nem változtatta meg a jogi helyzetüket, így a fellebbezők által ezen utasítással szemben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelmeket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

90 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

– *A felek érvelése*

91 Másodlagosan felhozott második jogalapjukkal a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy tévesen értelmezte a nemzeti hatóságok és a Parlament közötti, a választási okmány 12. cikkében előírt hatáskörmegosztást. Ezzel arra kérik a Bíróságot, hogy vizsgálja felül a 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítéletből (C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275) eredő ítélkezési gyakorlatot. Közelebbről úgy vélik, hogy a Parlament mindenképpen hatáskörrel rendelkezett arra, hogy az eljárási szabályzat 3. cikkének (1) bekezdésén alapuló választási vitáról határozzon, mivel ellenkező esetben sérülne a tényleges érvényesülés elve, és hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben tévesen alkalmazta a jogot, amikor fenntartás nélkül úgy ítélte meg, hogy a választási okmány kizárja a Parlamentnek a nemzeti jogra alapított kifogások elbírálására vonatkozó hatáskörét, ideértve azt az esetet is, amikor a választási okmány utal erre a jogra. Hozzáteszik, hogy az uniós bíróságnak képesnek kell lennie minden olyan aktus felülvizsgálatára, amely valamely európai parlamenti képviselőt megfoszt a jogaitól.

92 Harmadlagosan a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a választási okmány 12. cikke, illetve ezen okmány, az európai parlamenti képviselők statútuma vagy az uniós jog bármely más rendelkezése, amelyből esetleg az következik, hogy ezen intézményt még akkor is kötik a

tagállamok által a választásokkal kapcsolatban küldött értesítések, ha a tagállamok túllépik hatáskörüket, ellentétes az elsődleges joggal, különösen az EUSZ 10. és EUSZ 14. cikkel, valamint a Charta 39. cikkének (2) bekezdésével.

93 A Parlament és a Spanyol Királyság lényegében azt állítja, hogy az első jogalapra adott válaszra tekintettel a Bíróságnak nem kell megvizsgálnia a második jogalapot annyiban, amennyiben az a 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítéletből (C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275) eredő ítélkezési gyakorlat megkérdőjelezésére vonatkozik.

94 A Parlament egyébiránt úgy véli, hogy a fellebbezők által felhozott jogellenességi kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel azt először a fellebbezés keretében hozták fel, vagy másodlagosan mint mindenképpen megalapozatlant el kell utasítani.

– *A Bíróság álláspontja*

95 Második jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az Európai Unió és a tagállamok közötti, a választásokkal kapcsolatos hatáskörmegosztást, különösen pedig a választási okmány 12. cikkét, amikor a megtámadott ítéletben a 2009. április 30-i Olaszország és Donnici kontra Parlament ítéletből (C-393/07 és C-9/08, EU:C:2009:275) eredő ítélkezési gyakorlatot alkalmazta. Márpedig az első fellebbezési jogalapra válaszolva – különösen a jelen ítélet 59–67. pontjában – kifejtett indokokból kitűnik, hogy ezt az érvelést el kell utasítani.

96 A fellebbezők által másodlagosan felhozott jogellenességi kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság hatásköre a fellebbezés keretében a Törvényszék előtt megvitatott jogalapok és érvek Törvényszék általi értékelésének vizsgálatára korlátozódik. Ha ugyanis valamely félnek megengednék, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet a Törvényszék előtt nem terjesztett elő, az azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre a fellebbezési eljárásban korlátozott (lásd ebben az értelemben: 2024. február 29-i Euranimi kontra Bizottság ítélet, C-95/23 P, EU:C:2024:177, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 A jelen ügyben azonkívül, hogy a fellebbezők a második jogalap keretében felhozott jogellenességi kifogáshoz nem fűztek olyan pontosításokat, amelyek lehetővé tennék e kifogás megalapozottságának értékelését, a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy e jogellenességi kifogást először a jelen fellebbezés keretében hozták fel. Azt tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

98 A fentiekből következik, hogy a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik és a negyedik jogalapról

– *A felek érvelése*

99 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők lényegében azt róják fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, és nem indokolta meg megfelelően a megtámadott ítéletet, amikor úgy ítélte meg, hogy az, hogy a Parlament elnöke megtagadta azt, hogy az eljárási szabályzat 8. cikke alapján sürgős kezdeményezést tegyen, nem minősül az EUMSZ 263. cikk alapján megtámadható

jogi aktusnak. Úgy vélik, hogy a jelen ügyben a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy e megtagadás nem függ össze azzal, hogy megtagadták tőlük az európai parlamenti képviselői jogállás elismerését. A fellebbezők szerint a Törvényszék azáltal, hogy így határozott, figyelmen kívül hagyta a Parlamentnek a tagjaival szemben fennálló, az eljárási szabályzat 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő segítségnyújtási kötelezettségét. Arra is rámutatnak, hogy ha a megtámadott ítéletet úgy kell értelmezni, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vitatott megtagadás nem létező jogi aktusnak minősül, a megtámadott ítélet téves jogalkalmazást és elferdítést tartalmaz.

100 Negyedik jogalapjukban a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben elferdítette a tényeket, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem nyújtottak be az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke alapján a mentelmi joguk fenntartására irányuló kérelmet. Úgy vélik továbbá, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és figyelmen kívül hagyta a 2008. október 21-i Marra ítéletből (C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579) eredő ítélkezési gyakorlatot, amikor úgy ítélte meg, hogy az ilyen kérelem plenáris ülésen való bejelentésének megtagadása nem vált ki az EUMSZ 263. cikk alapján megtámadható joghatásokat.

101 A Parlament és a Spanyol Királyság lényegében azt állítja, hogy a harmadik jogalapot, amennyiben azt mint elfogadhatatlant esetleg nem kell elutasítani, mint megalapozatlant el kell utasítani. Azt állítják, hogy a negyedik jogalapot pedig mint hatástalant, vagy ennek hiányában mint megalapozatlant szintén el kell utasítani.

– *A Bíróság álláspontja*

102 A harmadik és a negyedik jogalap közös kérdéseket vet fel az eljárási szabályzat 7., 9., illetve 8. cikkében előírt kiváltságok és mentességek fenntartására szolgáló mechanizmusok egymáshoz való viszonyával és tartalmával kapcsolatban. E kérdéseket tehát együtt kell megvizsgálni.

103 A megtámadott ítélet 155–158. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az, hogy ezen intézmény elnöke tartózkodott attól, hogy az eljárási szabályzat 8. cikke alapján sürgősen kezdeményezze C. Puidgemont i Casamajó és A. Comín i Oliveres kiváltságainak és mentességeinek érvényesítését, nem abból eredt, hogy ezen elnök esetleg megtagadta tőlük az európai parlamenti képviselői jogállás elismerését, hanem abból, hogy nem élt az arra vonatkozó diszkrecionális jogkörével, hogy tegyen-e ilyen kezdeményezést, vagy sem. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy az ilyen jogkör gyakorlásának hiánya nem képezheti az EUMSZ 263. cikk szerinti megsemmisítés iránti kereset tárgyát. Az indokolás mellékes részében egyébként kifejtette, hogy még ha feltételezzük is, hogy Parlament elnöke általi ilyen kezdeményezés hiánya abból ered, hogy ez utóbbi állítólag megtagadta tőlük az európai parlamenti képviselői jogállás elismerését, az ilyen megtagadásnak semmi esetre sem lenne kötelező ereje a spanyol hatóságokkal szemben.

104 A megtámadott ítélet 160–167. pontjában a Törvényszék ezt követően mint nem létező aktus ellen irányuló érvelést elutasította azon érvelést, amellyel a fellebbezők az eljárási szabályzat 9. cikkének (1) bekezdésére tekintettel azt vitatták, hogy a Parlament elnöke megtagadta, hogy az illetékes bizottsággal közölje a kiváltságaik és mentességeik fenntartására irányuló kérelmüket azzal az indokkal, hogy ezen eljárási szabályzat 7. és 9. cikke alapján nem nyújtottak be ilyen kérelmet.

105 Az eljárási szabályzat 7. cikke szabályozza a Parlament tagjai kiváltságainak és mentességeinek fenntartását. E cikk az (1) bekezdésében többek között kimondja, hogy azokban az esetekben, amikor a tagállami hatóságok feltehetőleg megsértették vagy meg fogják sérteni egy képviselő

vagy volt képviselő kiváltságait és mentességeit, határozat meghozatala iránti kérelem nyújtható be a Parlamenthez ezen eljárási szabályzat 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően arra vonatkozóan, hogy ezen kiváltságokat és mentességeket megsértették-e, vagy valószínű-e, hogy meg fogják sérteni. Az említett eljárási szabályzat 7. cikke (5) bekezdésének szövege magában foglalja, hogy az ilyen kérelemnek helyt nem adó határozat az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti.

106 Az eljárási szabályzat mentelmi joggal kapcsolatos eljárásokra vonatkozó 9. cikkének (1) és (2) bekezdése kifejti, hogy az ezen eljárási szabályzat 7. cikkének (1) bekezdésében említett, a kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelmet a képviselő vagy volt képviselő, illetve olyan más képviselő is benyújthatja a Parlamenthez, aki számára engedélyezték, hogy az érintett képviselőt vagy volt képviselőt képviselje. Az említett eljárási szabályzat 9. cikkének (3)–(14) bekezdése részletezi az ilyen kérelmekre alkalmazandó eljárást, amely magában foglalja különösen a Parlament illetékes bizottsága általi vizsgálat szakaszát, az érintett képviselő vagy volt képviselő meghallgatásának és az általa relevánsnak ítélt bármely bizonyíték előterjesztésének lehetőségét, a bizottság határozati javaslatának vagy javaslatainak a Parlament általi vizsgálatát, valamint az elfogadott intézkedésnek az érintett képviselővel vagy volt képviselővel és az érintett tagállammal való közlését.

107 Az eljárási szabályzat 8. cikke pedig a Parlament elnökének a valamely képviselő mentelmi jogának érvényesítésére irányuló sürgős intézkedését szabályozza. E cikk kimondja, hogy sürgős esetekben, amennyiben egy képviselőt letartóztatnak vagy mozgásszabadságában korlátoznak, és ezzel kiváltságai és mentességei feltehetően sérülnek, a Parlament elnöke az illetékes bizottság elnökével és előadójával való előzetes megbeszélést követően kezdeményezheti az érintett képviselő kiváltságainak és mentességeinek érvényesítését. Amikor a Parlament elnöke él e jogkörével, ismerteti a kezdeményezését a bizottsággal – amelyet erről a következő ülésén tájékoztatnak –, és tájékoztatja arról ezen intézményt is.

108 E rendelkezésekből következik, hogy a Parlament eljárási szabályzata két külön mechanizmust ír elő az európai parlamenti képviselők kiváltságainak és mentességeinek fenntartására. Az egyik mechanizmus, amelyet az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke ír elő, a Parlament elnökéhez intézett kérelemre indul, és az e 9. cikkben előírt eljárási szabályoknak megfelelően zajlik, amelyek célja többek között az érintett képviselő vagy volt képviselő jogainak biztosítása. E kérelem a Parlament határozatához vezet, amely tekintetében az említett eljárási szabályzat 7. cikkének (5) bekezdése kimondja, hogy e határozat az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti. A másik, az ugyanezen eljárási szabályzat 8. cikkében előírt mechanizmus ezzel szemben a Parlament elnökének egyéni kezdeményezésétől függ, aki egyedül dönt, és arra semmilyen eljárási formalizmus nem vonatkozik, mivel a Parlament elnöke csak arra köteles, hogy e kezdeményezésről ezt követően tájékoztassa a Parlament illetékes bizottságát és ezen intézményt magát.

109 Így az eljárási szabályzat 7. és 9. cikkével ellentétben e szabályzat 8. cikke saját hatáskörrel ruházza fel a Parlament elnökét arra, hogy sürgősen kezdeményezze a képviselő kiváltságainak és mentességeinek érvényesítését, amennyiben az e 8. cikkben előírt feltételek teljesülnek. Az említett – az eljárási szabályzat többi rendelkezésének fényében értelmezett – 8. cikk rendszeréből az is kitűnik, hogy a Parlament elnöke nem köteles ilyen kezdeményezést tenni, hanem e tekintetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amely kizárja a képviselők jogát arra, hogy meghatározott álláspont elfogadását követeljék tőle (lásd analógia útján: 2014. december 9-i Schönberger kontra Parlament ítélet, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, 24. pont).

110 Ebből következik, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 155–157. pontjában kellő indokolással és az eljárási szabályzat 5. cikkének (2) bekezdésére tekintettel téves jogalkalmazás nélkül megállapította – az, hogy a Parlament elnöke nem élt az ezen eljárási szabályzat 8. cikkében számára biztosított lehetőséggel, amely nem abból ered, hogy a Parlament elnöke állítólag megtagadta tőlük az európai parlamenti képviselői jogállás elismerését, hanem abból, hogy ezen elnök gyakorolta az őt megillető széles mérlegelési jogkört, nem minősül az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak.

111 A fellebbezőknek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 158. pontjában a teljesség kedvéért adott indokolással szemben kifejtett érvelését mint hatástalant el kell utasítani.

112 Egyébiránt a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem ferdítette el a tényeket, amikor annak 163. és 164. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőknek a kiváltságaik és mentességeik fenntartására irányuló kérelme az eljárási szabályzat 8. cikkének (1) bekezdésén alapult, és nem e szabályzat 7. és 9. cikkén, amely cikkeket e kérelem nem említette.

113 A Törvényszék a megtámadott ítélet 165. és 166. pontjában azt is helyesen állapította meg, hogy a fellebbezők részéről annak kifogásolása, hogy a Parlament elnöke állítólag megtagadta a kérelmük ezen intézmény illetékes bizottságával való ismertetését, egy gyakorlatilag nem létező aktus ellen irányult, mivel e kérelmet nem az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke alapján nyújtották be. Az illetékes bizottság általi vizsgálat érdekében történő ilyen előzetes ismertetés ugyanis csak az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke alapján benyújtott, a kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelmekre vonatkozik, amely rendelkezések – amint az a jelen ítélet 107. és 108. pontjában megállapításra került – az ezen eljárási szabályzat 8. cikkében előírttól eltérő mechanizmust vezetnek be.

114 Meg kell állapítani továbbá, hogy az arra alapított érvelésnek, hogy a Törvényszék azáltal, hogy így határozott, figyelmen kívül hagyta a 2008. október 21-i Marra ítéletet (C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579), nem lehet helyt adni, mivel ez az ítélet azon eltérő kérdésre vonatkozik, hogy milyen következtetéseket kell levonnia a valamely európai parlamenti képviselővel szemben indított kereset tárgyában eljáró nemzeti bíróságnak abból, hogy az érintett képviselő a kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelmet nyújtott be a Parlamenthez. Mindenesetre ebből nem lehet következtetést levonni az eljárási szabályzat 8. cikkében előírtak szerinti sürgős kezdeményezés hiányának jellegét illetően.

115 A fentiek összességéből következik, hogy a fellebbezés harmadik és negyedik jogalapját el kell utasítani, és ennélfogva a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

116 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

117 Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amely az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

118 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Parlament részéről felmerült költségek viselésére, ideértve a C-600/22. P-R. sz. ügyben lefolytatott ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségeket is.

119 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (4) bekezdése értelmében a Bíróság határozhat úgy, hogy ha nem az elsőfokú eljárásban beavatkozó fél terjesztette elő a fellebbezést, e fél viseli saját költségeit, ha részt vett a fellebbezési eljárás írásbeli vagy szóbeli szakaszában. A jelen ügyben úgy kell határozni, hogy a Spanyol Királyság, amely az elsőfokú eljárásban beavatkozó félként vett részt, és amely részt vett a fellebbezési eljárás írásbeli szakaszában, maga viseli saját költségeit, ideértve a C-600/22. P-R. sz. ügyben lefolytatott ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségeket is.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) Carles Puigdemont i Casamajó és Antoni Comín i Oliveres saját költségein felül viseli az Európai Parlament részéről felmerült költségeket.

3) A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

Aláírások